

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί κ ι.

1) Οἱ ἀδένες εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ οὐρανίσκου σχήματος ἀμυγδαλοῦ, αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ δὲ αὐτοὶ νὰ κάτσουνε μέσ' ἑς τὰ οὐργουρίκια δού λαίμου σου ἰὰ δὲ βορῶ πιά νὰ σ' ἀκούω || Φρ. Ποὺ νὰ πρήξου δὲ οὐργουρίκια δού τοῦ κακοθάνατου! (ἀρά). Ποὺ νὰ φραοῦνε τὰ οὐργουρίκια δού λαίμου σου! (ἀρά). β) Ἡ ἀσθένεια τῶν ἀμυγδαλῶν τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Οὐργουρίκια νὰ βγάλῃς! (ἀρά). 2) Οἱ ἐκ τοῦ λαίμου τῶν ζώων ἐξαρτώμενοι κώδωνες καὶ λοιπὰ στολίσματα ἐκ λίθων ἢ ἄλλης ὕλης Πόντ. (Σάντ.): Αἰνιγμ.

Ἐχω ἕναν σαντουρόπον κ' ἐν' γομᾶτον γουργουλίτδᾱ (ἔχω ἕν μικρὸν κιβώτιον καὶ εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ στολίδι· τὸ στόμα καὶ οἱ ὀδόντες) Συνών. β ι ρ β ι λ ι τ σ ι.

γουργουρικιασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐργουρικιασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι κ ι ᾶ ζ ω.

Ὁ πᾶσχων τὰς ἀμυγδαλὰς τοῦ λαίμου: Δὲ σιωπαίνει πικρὰ, οὐργουρικιασμένε! (ἀρά) ποὺ εἶθε νὰ ἀρρωστήσῃς ἐκ βλάβης τῶν ἀμυγδαλῶν, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ ὁμιλῇς). Μὰ ἡ οὐργουρικιασμένη ὅλο τὴ λεέδα μου θὰ ᾄχῃ (λεέδα = ἡ ὁμιλία· μά, αὐτὴ, ποὺ εἶθε νὰ πρησθοῦν αἱ ἀμυγδαλαὶ τῆς, διαρκῶς περὶ ἐμοῦ θὰ ὁμιλῇ).

γουργούριο τό, Κέρκ. γουργουρίο Ἡπ. (Δρόβιαν.) Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω.

1) Ἡ ἀνησυχία Κέρκ.: Ἐχει γουργούριο (εἶναι ἀνήσυχος, ἀδημονεῖ). 2) Τὸ ἀνακάτωμα Ἡπ. Δρόβιαν.)

γουργούριση ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. 2) Κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος. 3) Γ ο ῦ ρ γ ο υ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ.

γουργούρισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. γουργούρισμαν Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) γουργούρ'σμα Ἡπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦς.) Μακεδ. (Δρυμ.) γουργούξισμα Τσακων. (Πραστ.) γουργούλισμα Κρήτ. γουργού'σμα Λέσβ. οὐργούρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργούρισμαν Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) κουρκούρισμαν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) κουρκούλ-λισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων. (Πραστ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀρχίσανε πάλι τὰ γουργουρίσματα τῆς κοιλιᾶς κοιν. Ὡ, μάτι μὴ σὲ πιάσῃ, πείνα ποὺ τὴν ἔχεις! Μονρέ, μὰ εἶδα οὐργούρισμα ἔτονε φτό! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσι γουργούξισμα ἔν' ἔγκι μὲ τὰ φούκα ντι; (τὸ γουργούρισμα εἶναι αὐτὸ μὲ τὴν κοιλιά σου;) Πραστ. 2) Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ ἰδιάζων ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν πόσιν ὕγρου, τὸ κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος Κρήτ. (Σητ.) —Λεξ. Δημητρ.: Πιέ, ἂν θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργούρισμα ποὺ κάνει ὁ χοῖρος ἑς τ' ἀπόπλυμα Σητ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ ι σ η 2. 4) Ἡ φωνὴ τῆς ἄρρενος περιστερᾶς Τσακων. (Πραστ.) —Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, σ. 377: Ὅσι νίου γουργούξισμα, ἔγκι τὸ ἄκλερε τὸ πεξι-στέξι! (δὲν ἀκοῦς γουργούρισμα ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ ἄκληρον, τὸ ἀναθεματισμένον περιστέρι!) Πραστ. Τὸ γουργούρισμα τῶν περιστερῶν εἶναι γρουσουζιά Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ., ἐνθ' ἄν. 5) Ἡ φωνὴ ἄρρενος καμήλου κατὰ τὴν

ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 6) Θόρυβος ὅμοιος πρὸς βορβορυγμὸν Κρήτ. —Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440, 21 (1937), 450: Τὸ γουργούρισμα τοῦ νεροῦ Κρήτ. Ἀκουόντανε τὰ γουργουρίσματα τῆς βρύσης Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440. Τὸ μακρόσυρτο γουργούρισμα ποὺ ἔκαναν οἱ σιδερένιοι κρίκοι κυλῶντας μέσ' ἀπὸ τὰ ὄκκια (= αἱ ἐπὶ τῆς πλώρης τοῦ πλοίου ὀπαί, δι' ὧν διέρχονται αἱ ἀλύσεις τῆς ἀγκύρας) αὐτόθ. 21 (1937), 450.

γουργουρισμός ὁ, Κρήτ. —Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 73 Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 7 —Λεξ. Δημητρ. οὐργουρισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργουρισμός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω. Ὁ τύπ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ μ ὸ ς καὶ εἰς Ἱατροσοφικὸν κώδικα τοῦ 16ου αἰ., βλ. Κ. Ἀμυντ., Ἀθηνᾶ 43 (1931), 165.

1) Γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ ι σ μ α, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ.) —Δ. Μαυροφρ., ἐνθ' ἄν. Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ.: Καλέ, εἶδα οὐργουρισμός εἶν' ἐδτὸς ποὺ κάνει ἡ κοιλιά δού; Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Ὁ Τσαρλαμπᾶς γουργουρισμὸν αἰσθάνεται σπουδαῖο Γ. Σουρῆς, ἐνθ. ἄν. 2) Θόρυβος, κραυγὴ Πόντ. (Κερασ.)

3) Αἱματοκύλισμα Κρήτ.

γουργουριστὰ ἐπίρρ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ τ ὸ ς.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προκαλῆται γουργουρισμός: Πίνει τὸ κρασί γουργουριστὰ.

γουργουριστός ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) κουρκουλιστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω.

1) Ὁ παράγων γουργουρισμὸν ἢ ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ γουργουρισμοῦ Κρήτ. (Σητ.): Γουργουριστὸ τὸ πίνει τὸ κρασί (κατὰ τὴν κατάποσιν τοῦ οἴνου κάμνει γουργουρισμὸν). 2) Ὁ γουργουρίζων, ἐπὶ ἄρρενος ἐπιβήτορος καμήλου, ὡς ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 3) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., τὸ κατὰ τὴν κατάποσιν γουργούρισμα Κρήτ. (Σητ.): Πιέ, θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργουριστὸ!

γουργουρίτης ὁ, Κύθν. Τῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω.

Νόσος τοῦ λάρυγγος, κυνάγχη ἐνθ' ἄν.: Φρ. Νὰ σὲ πιάσῃ γουργουρίτης καὶ πρίχτης! (ἀρά) Κύθν. Νὰ σὲ πιάσῃ σκασιμός καὶ γουργουρίτης! (ἀρά) Τῆν. Συνών. γ ο ῦ ρ γ ο υ ρ α 3 δ, π ν ῖ χ τ η ς, π ο ν ὀ λ α ι μ ο ς.

γούργουρο τό, Ἰθάκ. Κύθν. γούργουλο Ἀθῆν. Κύθν. Σίφν. Πληθ. γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο ῦ ρ α.

Ὁ στενὸς λαίμῳς τῶν ὑδροφόρων πηλίνων ἀγγείων ἐνθ' ἄν.: Τὸ γούργουλο τῆς στάμνας Κύθν. Τώρα θὰ βάλω τὸ γούργουλο (θὰ πληρώσω τὴν στάμνα μέχρι τοῦ λαίμου) Σίφν. Γιόμισε τὸ καν-νάτι ν-νερό ὡς τὰ γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

γουργουρόσταμνο τό, ἀμάρτ. γουργουλόσταμνο Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ. 337.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο ῦ ρ γ ο υ ρ α ς καὶ σ τ α μ ν ῖ.

Ἀγγεῖον παράγον γουργουρισμὸν κατὰ τὴν εἰσροὴν ἢ ἐκροὴν ὕγρου ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.

γουργουροφραγμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐργουροφραγμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

